

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2146/2019
20.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Добриле Страјина и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љубиша Кесић, адвокат из ...против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Светлана Стојковић, адвокат из ..., ради утврђења недопустивости извршења на покретним стварима, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 95/19 од 05.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 20.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 95/19 од 05.02.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 95/19 од 05.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 1024/15 од 18.10.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да на име поврата неосновано наплаћеног износа исплати тужиоцу износ од 154.954,00 динара са законском затезном каматом од 15.07.2015. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 128.250,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 95/19 од 05.02.2019. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законом прописаних разлога, с позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11 ... 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права.

У конкретном случају, правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца којим је тражио утврђење недопустивости извршења ради наплате новчаног потраживања по решењу Вишег суда у Панчеву П 43/12 од 28.03.2013. године, којим је тужилац обавезан да накнади туженом трошкове парничног поступка, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца, као неоснован. Нижестепене одлуке засноване су на ставу да се тужбени захтев заснива на чињеници неосновано наплаћеног износа од 154.954,00 динара, који износ је тужилац самоиницијативно (без одлуке суда) уплатио у депозит суда дана 15.07.2015. године, па како ниједном радњом није приморан на то, није доказао основаност, нити има утемељења у материјално правним одредбама позитивних прописа.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване пресуде нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да је побијана одлука у складу са правним схватањем и праксом заузетим у другим одлукама Врховног касационог суда, то нису испуњени услови предвиђени чланом 404. став 1. ЗПП да се дозволи посебна ревизија.

На основу изнетог, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења недопустивости извршења поднета је 03.07.2015. године, а преиначена 23.02.2016. године. Као вредност предмета спора означен је износ од 154.954,00 динара, што у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе износи 1.257,28 евра (1 евро = 123,2456 динара).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић